

นอกร่างกายในใจ

>>> ทุกข์ของคนเรานั้นมาจากการชอบที่จะเอาสิ่งของภายนอก ไปตั้งไว้ภายในใจ>>>

บ่ายธรรมดาวันหนึ่ง พาตัวไปอยู่ในห้างกลางกรุงย่านธุรกิจ ผู้คนเดินกันขวักไขว่ ผ่านร้านเสื้อผ้าแบรนด์เนม เห็นคนหัวอุ้งคนละหลาย ๆ ใบ ตอนแรกคิดว่าเป็นชาวต่างชาติ ที่เริ่มเข้ามาท่องเที่ยวแล้วมาซื้อของถูกกลับบ้านเมืองของตน ที่ไหนได้ คนเหล่านั้นคุยกันเป็นภาษาเรา ๆ นี้เอง บ้างก็ว่าลดราคาเยอะต้องรีบมาซื้อ บางคนก็ว่านี่มารับจ้างหิ้วตามใบสั่ง ไม่ธรรมดาเลยกับการจับจ่ายของคนไทยเรา ครั้นมาในโลกออนไลน์กลับมีแต่เสียงพร่ำบ่นว่า ของแพงค่าแรงถูก กลับต่อว่าคนนั้นคนนี้ บริหารเศรษฐกิจไม่เป็นบ้าง โลกเสมือนจริงมีแต่เสียงก่นด่า ในโลกจริงมีแต่เสียงเรงร่า

ในสถานะที่ทั้งโลกเข้าสู่ยุคข้าวแพง ค่าแรงคงที่เช่นนี้ เราต่างพบทุกข์ นั้นเพราะอะไร? เพราะเราต่างหลงในกระแสเปลือกนอกที่ห่อหุ้ม ที่ต้องแสวงหามาปกปิดให้ดูดีดูเด่น แล้วยึดมันนำสิ่งเหล่านี้ลงในจิตใจ โดยมิได้แยกแยะว่าสิ่งใดควรมี สิ่งใดจำเป็น ไม่ใช่แค่มัน

จำเป็นต้องมีเพื่ออวด เพื่อโชว์ชีวิตให้ผู้คนอิจฉาหมั่นไส้ แต่แล้วต้องมานั่งทุกข์ใจอย่างโดดเดี่ยว ต้องระมัดระวังของแพงที่ซื้อหามา ใจก็ทุกข์ไม่เป็นสุขแล้ว ไหนจะกลัวว่ามันจะชำรุด จะขาด จะเปื้อน จะมีริ้วรอย ทำให้ใจเราก็ต่องลอยคล้อยเคลื่อนเลื่อนห่างไปจากเรื่องอื่น เช่นนี้แล้ว จิตใจเราจะมีช่องว่างสำหรับความงามในความคิดได้หรือ เราซื้อรถป้ายแดง ก็ต้องเผื่อระวังไม่ให้มีรอยขีดข่วนแม้กระทั่งเล็บแมว เรามีโทรศัพท์มือถือเรือนแสนเรือนหมื่นก็ต้องระวังไม่ให้ตกหล่นกลัวเครื่องแตกเครื่องร้าว เราซื้อทองหยองมาใส่คอ ก็ต้องระมัดระวังโจรขโมยปล้นจี้อีกหลายเท่าตัว

หากในวันใดวันหนึ่ง เราอยู่กับความธรรมดา ชีวิตย่อมมีธรรมะง่ายกว่า มีที่ว่างสำหรับคำสอน มีพื้นที่ให้ความดีเข้าไปเติมเต็ม ในวันธรรมดาที่เราใส่เสื้อคอกกลมพื้น ๆ คอที่ไร้เครื่องประดับ เดินไปไหนมาไหนย่อมรู้สึกปลอดภัย ในวันที่ไม่มีโทรศัพท์หรือปิดเครื่อง งดโซเชียล วันนั้นเราจะรู้สึกว่ามีอ้อมอกกับคุณค่าของเวลา แต่ก็นั่นแหละ ในเมื่อเรามีสิ่งของเหล่านี้แล้ว ก็ต้องรู้จักใช้รู้จักพอ รู้กาลเทศะ อย่าเอาความวุ่นวายภายนอกมาสวมใส่ใจภายในให้วุ่น มาทำให้ชีวิตเราหนีพ้นกับดักแห่งความทุกข์สักวันกันครับ

คนข้างวัด